

Sygn. akt I.Ca 35/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szostak-Szydłowska
Sędziowie:	SO Alicja Wiśniewska SO Mirosław Krzysztof Derda (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej M. D. od wyroku Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 27 września 2017 r. sygn. akt I C 1290/16

oddala apelację.

S. M. Krzysztof Derda SSO Małgorzata Szostak –Szydłowska SSO Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I Ca 35/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpił przeciwko M. D. o zapłatę kwoty 34.802,26 zł tytułem należności głównej (niespłaconego kapitału) wymagalnej od dnia 05 kwietnia 2016r., kwoty 241,68 zł tytułem odsetek karnych za opóźnienie w wysokości 10 % liczonych od dnia 05 kwietnia 2016r. do dnia 26 września 2016r., kwoty 439,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwoty 4,39 zł tytułem zwrotu pozostałych kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 19 października 2007r. strona powodowa zawarła z pozwaną umowę kredytu nr (...), zmienioną późniejszym aneksem. Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie, w związku z czym strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności (wskazywana przez stronę powodową data wymagalności roszczenia – 05 kwietnia 2016r. - tożsama jest z dopuszczeniem się przez pozwaną pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat). Pismem z dnia 24 maja 2016r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty, dążąc do polubownego pozasądowego rozwiązania sporu. Pozwana do dnia sporządzenia pozwu nie spłaciła jednak wymagalnej wierzytelności. Wobec braku zapłaty żądanej kwoty, w dniu 26 września 2016r., stosownie do regulacji art. 95 Ustawy

z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo Bankowe (Dz.U. z 1997r. Nr 140 poz. 939 z późn. zm.) strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanej.

W wytoczonym powództwie strona powodowa dochodziła części wierzytelności, tj. wierzytelności wyliczonej na dzień sporządzenia pozwu. Nie dochodziła natomiast przysługujących jej od dnia sporządzenia pozwu dalszych odsetek umownych i ustawowych za opóźnienie, zastrzegając możliwość dochodzenia ich w odrębnym postępowaniu.

Pozwana M. D. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana stanowczo zaprzeczyła zarówno istnieniu, jak i wysokości dochodzonej przez powoda wierzytelności, podnosząc zarzuty nieudowodnienia istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności co do wysokości, jak i co do zasady, braku wykazania wysokości odsetek naliczonych przez powoda, nieważności umowy kredytowej, braku wykazania przekazania przez powoda środków pieniężnych na rzecz pozwanej, braku wymagalności roszczenia oraz z ostrożności procesowej – przedawnienia roszczenia.

Strona pozwana zakwestionowała wiarygodność wszelkich danych zawartych na dokumentach załączonych przez powoda do pozwu i pisma procesowego z dnia 20 grudnia 2016r. Jak wskazała, nie jest możliwe uznanie twierdzeń pozwu na podstawie powołanych przez powoda dokumentów w sytuacji, gdy są one sporządzone wadliwe, nie można wprowadzić z nich okoliczności na które wskazuje powód, a nadto zgromadzone są w sposób wybiórczy.

Niezależnie od powyższego, strona pozwana podniosła, iż pozwana nigdy nie uznała zadłużenia w przedstawionej przez powoda wysokości oraz nie zawarła z powodem żadnego wiążącego porozumienia bądź ugody w tym zakresie. W tym kontekście strona pozwana wskazała na rozbieżności w dokumentach, na które powołała się strona powodowa (aneks do umowy kredytowej) i inne braki dowodowe szczegółowo opisane w treści odpowiedzi na pozew.

Podniosła również zarzut braku należytego umocowania osoby, której podpis bądź pieczęć widnieją na pozwie i załączonych dokumentach (w tym braku należytego podpisania wystawionego przez powoda pełnomocnictwa), tym samym kwestionując ważność pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi powoda.

Co więcej, pozwana zarzuciła stronie przeciwnej, iż ta nie udowodniła, czy przysługiwała jej jakakolwiek wierzytelność od pozwanej – jak podniesiono przedstawiona przez powoda umowa kredytowa oraz aneks do tejże umowy nie świadczą o powstaniu zaległości po stronie pozwanej, a w szczególności o wysokości tej zaległości. Zdaniem pozwanej z przedstawionego materiału dowodowego w żadnym razie nie można wywnioskować istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem.

Podnosiła również zarzut nieważności umowy kredytu wskazując kolejno na brak dowodów na to, aby pozwana kiedykolwiek zawarła umowę z bankiem, brak należytego podpisania umowy, brak umocowania osoby podpisującej umowę do działania w imieniu banku oraz wadliwe skonstruowanie umowy (brak zasadniczych elementów umowy). Pozwana zakwestionowała autentyczność i treść przedstawionego dokumentu w postaci umowy kredytu, jak również umieszczone na nim parafy wskazując, iż istnieją przesłanki pozwalające na stwierdzenie, że został on przygotowany jedynie na potrzeby postępowania sądowego. Nadmieniała również, iż umowa kredytu przedłożona przez powoda zawiera postanowienia, które kształtują prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i zasadami współżycia społecznego, rażąco naruszając jej interesy i wręcz uniemożliwiając rzetelne wyliczenie wysokości roszczenia (klauzule niedozwolone). Pozwana zakwestionowała także moc dowodową przedłożonego przez powoda dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg banku, tym samym wskazując na brak dowodu wskazującego na wysokość roszczenia powoda, który skutkować winien w ocenie strony oddaleniem powództwa jako nieudowodnionego.

Strona pozwana wskazała, iż powód nie wykazał w sposób bezsprzeczny, czy i kiedy umowa na którą się powołuje została rozwiązana, co ma wpływ na samą wymagalność roszczenia oraz na sposób wyliczenia oprocentowania, jak i ewentualne odsetki od zadłużenia przeterminowanego. Dodała przy tym, iż przedstawione przez powoda dowody w postaci oświadczeń o wypowiedzeniu umowy i potwierdzeń doręczenia mają formę kopii, są zatem wadliwe i nie mogą

stanowią podstawy wyrokowania. Brak wypowiedzenia umowy oraz brak dowodu doręczenia tego wypowiedzenia stronie pozwanej uzasadnia natomiast brak wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia.

Strona pozwana zauważyła, iż umowa kredytu nie zawiera żadnych postanowień dotyczących aspektu jej wypowiedzenia. Takich postanowień nie zawiera także aneks z dnia 23 lutego 2015r. mimo, że odsyła w tej materii do brzemienia umowy. Zdaniem strony braki dowodowe, jakich dopuszcza się powód powodują, że w niniejszej sprawie nieznanne są warunki, na jakich może dojść do wypowiedzenia umowy kredytu. Jak wskazano, prawdopodobnie stosowne postanowienia dotyczące wypowiedzenia umowy znajdują się w Ogólnych Warunkach Umów, jednak z powodu ich nieprzedłożenia sądowi, powód winien ponosić ujemne skutki procesowe w postaci oddalenia powództwa.

Dowód w postaci wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 10 marca 2016r. nie może być traktowany jako wypowiedzenie umowy w sensu stricto, a jedynie jako wezwanie do zapłaty wymagalnych należności, powód nie wskazał bowiem, ile wynosi zadłużenie pozwanej na dzień sporządzenia wezwania (nie przedstawił całkowitej kwoty do zapłaty). Tym samym, pozwana zaprzeczyła, ażeby otrzymała od powoda oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

Strona pozwana podniosła zarzut braku umocowania osoby, która wystawiła owo wezwanie do zapłaty oraz brak należytego podpisania pisma. Podniosła także, iż powód nie przedstawił żadnego dowodu na zwłokę strony pozwanej w zapłacie rat oraz na wysłanie przez bank stronie pozwanej uprzedniego wezwania do zapłaty. Jak wskazano, bank nie mógł wypowiedzieć stronie pozwanej umowy bez zachowania warunków, które wynikają bezpośrednio z umowy i regulaminu w całości sporządzonych przez bank. Nie można więc uznać, iż do wypowiedzenia umowy faktycznie doszło.

Przyjmując fakt braku wypowiedzenia umowy przed okresem, na który została zawarta, strona pozwana wskazywała, iż w jej ocenie powództwo powinno zostać oddalone jako przynajmniej przedwczesne z uwagi na brak jego wymagalności.

Powyższe uzasadnia w ocenie strony pozwanej oddalenie powództwa jako nieudowodnionego co do zasady, wysokości oraz wymagalności roszczenia, stąd też wnoszono jak w petitum pisma.

Ustosunkowując się do stanowiska strony pozwanej, strona powodowa zaprzeczyła wszystkim zarzutom i twierdzeniom podanym w odpowiedzi na pozew, podtrzymując dotychczas zgłoszone żądania, twierdzenia i wniosku dowodowe, jak również zgłaszając kolejne dowody w sprawie. W kolejnych pismach procesowych strona powodowa wносиła o zobowiązanie przez Sąd strony pozwanej do przedstawienia dowodów wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet przedmiotowego kredytu na okoliczność wysokości i dat dokonywanych przez nią spłat z tytułu przedmiotowej umowy kredytu. Z ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd, że przedstawione przez powoda szczegółowe rozliczenia kredytu przed i po wypowiedzeniu umowy są niewystarczające, strona powodowa wносиła również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów, ewentualnie z zakresu rachunkowości na okoliczność potwierdzenia prawidłowości dokonanych przez powoda rozliczeń spłat przedmiotowego kredytu przed i po wypowiedzeniu umowy kredytu, naliczonych odsetek oraz ustalenia salda zadłużenia pozwanej w powodowym banku w związku z zawarciem przedmiotowej umowy kredytu na dzień złożenia pozwu oraz na dzień sporządzenia opinii przez biegłego.

Wyrokiem z dnia 27 września 2017r. w sprawie I C 1290/16 Sąd Rejonowy w Elku zasądził od pozwanej M. D. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 35 043,94 zł oraz kwotę 1808,83 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy wynika, iż w dniu 17 października 2007r. pozwana M. D., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. D. z siedzibą w E., złożyła u doradcy kredytowo-ubezpieczeniowego powodowego G. Banku wypełniony na formularzu wniosek o udzielenie jej kredytu złotowego na zakup pojazdu na cele związane z prowadzoną działalnością gospodarczą w kwocie 91.408,17 zł, zmiennie oprocentowanego, spłacanego w stu dwudziestu stałych ratach kredytowo-odsetkowych począwszy od 05 listopada 2007r. Zgodnie z wnioskiem przedmiotem kredytowania miał być nowy samochód ciężarowy marki R. (...) o nr nadwozia (...) wyprodukowany w 2007 roku a kredyt przeznaczony miał zostać na zapłatę należną sprzedawcy (dealerowi) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w

E. (kwota 81 740,00 zł), zapłatę prowizji bankowej (5%) oraz pokrycie kosztów ubezpieczenia pojazdu (3 269,60 zł) i inne potrzeby kredytobiorcy (1 828,16 zł). Do wniosku załączono formularz karty informacyjnej kredytobiorcy.

Pomiędzy działającą osobiście pozwaną M. D. jako właścicielem (...) M. D. z siedzibą w E. a reprezentowanym przez administratora kredytów (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. Oddział w J. Centrum Akceptacji i Administracji Kredytów Samochodowych w J. doszło do zawarcia w dniu 19 października 2007r. w E. umowy kredytu oznaczonej numerem (...).

Na mocy powyższej umowy powodowy Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 91.408,17 zł na okres 120 miesięcy, przeznaczonego na sfinansowanie zakupu pojazdu marki R. (...) rok produkcji 2007 w kwocie 81 740 zł, pokrycie prowizji bankowej w kwocie 4 570,41 zł, kosztów ubezpieczenia pojazdu w kwocie 3 269,60 zł i innych wydatków kredytobiorcy w kwocie 1 828,16 zł, pozwana zaś jako kredytobiorca zobowiązała się dokonać w okresie objętym umową spłaty rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na wskazany w umowie rachunek bankowy w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik nr 1 do umowy. Jako prawne zabezpieczenie kredytu strony ustaliły przewłaszczenie pojazdu marki R. (...) o nr nadwozia (...) rok produkcji 2007 wraz z jednoczesną cesją praw z umowy ubezpieczenia AC.

Podpisując powyższą umowę pozwana potwierdziła, iż przed zawarciem umowy doręczono jej Ogólne Warunki Umów w zakresie kredytowania pojazdów w (...) Bank S.A., stanowiące integralną część przedmiotowej umowy.

Środki finansowe określone w powyższej umowie kredytu zostały wypłacone pozwanej przez powodowy Bank w dniu 29 października 2007r. i przekazane na realizację określonych umową celów.

W dniu 23 lutego 2015 r. pozwana wystąpiła do powodowego Banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia w związku z zaległościami w spłacie zaciągniętego przez nią kredytu nr (...) spowodowanymi przestojem sezonowym w prowadzonej działalności gospodarczej, wnosząc o zmianę wysokości raty poprzez wydłużenie okresu kredytowania (prolongatę) oraz karencję w spłacie kapitału kredytu na okres 3 miesięcy.

W dniu 23 lutego 2015r. strony- M. D. działająca osobiście (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowana przez opiekuna klienta R. R. i zastępcę ds. jakości E. P. – zawarły Aneks do Umowy Kredytu Samochodowego nr (...) z dnia 19 października 2007r., na mocy którego okres spłaty kredytu wydłużono do dnia 05 grudnia 2018r., tj. o 6 miesięcy. W treści aneksu strony postanowiły doliczyć do kapitału kredytu kwotę zaległych odsetek wynikających z braku spłaty przez kredytobiorcę wymagalnych rat kredytu, które według stanu na dzień zawarcia Aneksu wynosiły 2 872,35 zł oraz zawiesić spłatę kapitałowej części rat kredytu na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 05 czerwca 2015r. Oprocentowanie kredytu oraz zasady jego spłaty utrzymano bez zmian, z zastrzeżeniem postanowień Aneksu.

Kwota kapitału spłacanego w okresie, o jaki zgodnie z postanowieniami Aneksu wydłużono spłatę, na dzień sporządzenia Aneksu wynosiła 41 683,19 zł, zaś kwota odsetek 2 872,35 zł – łącznie 44 555,54 zł. Całkowity koszt kredytu według stanu na dzień sporządzenia Aneksu wynosił 10 679,04 zł. W związku z wydłużeniem okresu spłaty pozwana zobowiązana była ponieść koszty w łącznej wysokości 50 zł. Powyższy Aneks wszedł w życie w dniu jego podpisania przez strony.

Stosownie do jego postanowień Bank sporządził i przekazał pozwanej nowy harmonogram, na podstawie którego miała ona dokonywać spłaty rat kredytu.

W dniu 14 maja 2015r., w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu udzielonego pozwanej na podstawie umowy kredytu nr (...), (...) Bank S.A. wezwał pozwaną, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu, do uregulowania na wskazany numer rachunku w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania całości zaległości obejmującej 745,92 zł tytułem odsetek umownych oraz 30,00 zł tytułem kosztów i opłat za czynności Banku zgodnie z Tabelą Opłat i Prowizji.

Wezwanie powyższe nadano przesyłką poleconą na wskazany w umowie adres, pod którym pozwana prowadziła działalność gospodarczą, w dniu 18 maja 2015r.

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu oraz ze zbyciem 51/100 udziałów we własności pojazdu R. T. o nr rej. (...), który zgodnie z umową stanowił zabezpieczenie spłaty wierzytelności i brakiem przedstawienia dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu, pismem z dnia 10 marca 2016r. powodowy Bank wypowiedział łączącą strony umowę kredytu nr (...) z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia. W wypowiedzeniu zastrzeżono możliwość jego cofnięcia w przypadku łącznego spełnienia przez kredytobiorcę warunków w postaci uregulowania wymagalnego zadłużenia oraz ustanowienia nowego zabezpieczenia zaakceptowanego przez Bank o wartości nie niższej niż aktualna pozostająca kwota kapitału do spłaty w okresie wypowiedzenia. Na dzień sporządzenia wypowiedzenia wymagalne zadłużenie z tytułu ww. umowy kredytu wynosiło 3 073,43 zł - w tym 2 761,65 zł tytułem należności kapitałowej, 305,64 zł tytułem odsetek umownych i 6,16 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie.

Wraz z oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy kredytu Bank przesłał pozwanej zawiadomienie z dnia 10 marca 2016r. informujące ją o tym, iż niespłacenie należności w terminie 30 dni od doręczenia niniejszego pisma rodzi skutek prawny przewidziany w art. 105a ust. 1 w zw. z art. 105a ust. 3 Ustawy Prawo Bankowe w zakresie możliwości przetwarzania danych osobowych osób fizycznych bez ich zgody w okresie pięciu lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania.

Pozwana M. D. pomimo dwukrotnego awizowania przesyłki w terminie do dnia 04 kwietnia 2016r. nie odebrała kierowanej do niej korespondencji Banku zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu wraz z zawiadomieniem z dnia 10 marca 2016r., przesłanej przez powoda za pośrednictwem operatora pocztowego na wskazany w umowie adres, pod którym pozwana prowadziła działalność gospodarczą.

Wobec braku zapłaty żądanej kwoty, w dniu 26 września 2016r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanej.

Zadłużenie pozwanej M. D. z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 19 października 2007r., zmienionej Aneksami z dnia 23 lutego 2015r., wynosiło 35 043,94 zł, w tym 34 802,26 zł z tytułu niespłaconego kapitału (należność główna) i 241,68 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia 05 kwietnia 2016r. do dnia 26 września 2016r.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Jako niezasadny Sąd uznał podnoszony przez stronę pozwaną zarzut braku umocowania pełnomocnika powoda – pracownika Banku (...) do działania w niniejszej sprawie. Wraz z pismem procesowym z dnia 20 grudnia 2016r. strona powodowa przedłożyła bowiem poświadczoną za zgodność z oryginałem przez notariusza pisemne pełnomocnictwa nr (...) i (...) udzielone ww. pracownikowi Banku, umocowujące go do reprezentowania powoda przed sądami we wszystkich postępowaniach toczących się z jego udziałem, występowania w imieniu Banku z powództwami w postępowaniu nakazowym i upominawczym oraz reprezentowania Banku w tych sprawach, począwszy od dnia 01 lipca 2014r. na czas nieokreślony. Uprawnienie osób udzielających pełnomocnictwa do działania w imieniu powodowego Banku zostało natomiast wykazane załączonym do pisma odpisem z rejestru przedsiębiorców aktualnym na dzień 02 listopada 2016r., poświadczonym za zgodność z oryginałem przez notariusza. W ocenie Sądu dokumenty przedłożone przez stronę powodową, wbrew zarzutom strony pozwanej, są wystarczającymi dla wykazania umocowania ww. pracownika do działania w imieniu powodowego Banku w niniejszym postępowaniu. Przedłożone pełnomocnictwo Sąd uznał za ważne, sporządzone we właściwej formie i podpisane w sposób prawidłowy. Wszelkie zaś zarzuty strony pozwanej w tym zakresie traktował jako przejaw przyjętej przez stronę taktyki procesowej polegającej na negowaniu i podważaniu wszelkich czynności, twierdzeń i dowodów strony przeciwnej.

Istnienie stosunku prawno-zobowiązaniowego pomiędzy powodowym Bankiem a pozwaną M. D. nie budziło wątpliwości Sądu Rejonowego. Strona powodowa w sposób należyty wykazała powyższy fakt przedstawiając dowód w postaci pisemnej umowy kredytu nr (...) sporządzonej dnia 19 października 2007r. w E. pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. Oddział w J. Centrum Akceptacji i Administracji Kredytów Samochodowych a pozwaną M. D. jako właścicielem (...) M. D. z siedzibą w E. wraz ze zmieniającym ją Aneksami zawartym pomiędzy ww. stronami w

dniu 23 lutego 2015r., które to dokumenty Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Wskazana umowa stanowi pod względem prawnym umowę kredytu bankowego na cele związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, przez którą zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.) bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Brak jest przy tym zdaniem Sądu jakichkolwiek podstaw, aby umowę powyższą uznać za nieważną, jak podnosiła to strona pozwana w odpowiedzi na pozew.

W ocenie Sądu całkowicie nieuzasadnionymi były twierdzenia strony pozwanej co do nieważności umowy kredytu nr (...) z uwagi na brak uprawnienia osoby działającej w imieniu banku do jej zawarcia. Stosownie do treści art. 97 k.c. w razie wątpliwości osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa, bez względu na to, czy osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa faktycznie uzyskała od mocodawcy pełnomocnictwo do działania w jego imieniu, czy też nie. Na możliwość zastosowania powyższego przepisu do osób podpisujących w imieniu banku umowę kredytu wprost wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2002r. wydanym w sprawie o sygn. akt V CKN 1031/00 (OSNC 2003 nr 5, poz. 66, Biul. SN 2002 nr 11, str. 12, OSG 2003 nr 9, poz. 84, str. 77, Legalis nr 55314), potwierdzając, iż udzielanie kredytów jest typową czynnością banku dokonywaną zazwyczaj w siedzibie jego jednostek organizacyjnych a w odniesieniu do banku użytego w cyt. powyżej przepisie pojęcia lokalu nie należy ograniczać wyłącznie do tzw. sali operacyjnej, lecz obejmować nim należy także inne pomieszczenia, w których obsługiwani są klienci. Wyłączenie domniemania wyrażonego w art. 97 k.c. opierać się musiałoby na wskazaniu konkretnych okoliczności, czego jednak strona pozwana w niniejszym procesie nie uczyniła.

W świetle art. 103 § 1 i 2 k.c., nawet gdyby przyjąć, że umowa kredytu zawarta została przez osobę nieposiadającą umocowania do działania w imieniu Banku bądź przekraczającą zakres udzielonego umocowania (tzw. falsus procurator) umowa taka nie jest bezwzględnie nieważna, lecz dotknięta sankcją bezskuteczności zawieszony (negotium claudicans), co oznacza, iż jej skuteczność zależy od potwierdzenia przez mocodawcę, w imieniu którego została zawarta. Umowa potwierdzona przez mocodawcę jest w pełni ważna, tj. wywołuje właściwe dla niej skutki prawne, przy czym druga strona może wyznaczyć owemu „rzekomemu” mocodawcy (osobie, w imieniu której umowa została zawarta) odpowiedni termin do potwierdzenia umowy a po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu staje się wolna. Pozwana M. D. nie tylko nie wyznaczyła powodowi terminu do potwierdzenia rzekomo nieważnej umowy, lecz do chwili wystąpienia przez Bank z niniejszym powództwem nie kwestionowała umocowania M. S. do zawarcia przedmiotowej umowy. Tymczasem, nawet gdyby przyjąć, że ww. pracownik Banku nie posiadał w chwili zawierania umowy właściwego umocowania, to zarówno przelanie przez Bank wskazanych w umowie środków pieniężnych na rzecz powódki (udowodnione przez stronę powodową), jak i złożenie późniejszych oświadczeń w przedmiocie restrukturyzacji kredytu i w dalszej kolejności wypowiedzenia umowy kredytu, a także samo wniesienie powództwa w niniejszej sprawie, potwierdza zawarcie umowy. Potwierdzenie to bowiem nie wymaga żadnej szczególnej formy i może zostać złożone również w sposób dorozumiany.

Za nieuzasadnione uznał również Sąd Rejonowy twierdzenia strony pozwanej odnośnie nieważności umowy z uwagi na brak cyt. „obligatoryjnych dla jej istnienia” elementów (wadliwe skonstruowanie umowy). Zgodnie z art. 69 ust. 2 ustawy Prawo bankowe (PrB) w brzmieniu obowiązującym na chwilę zawarcia umowy kredytu przez strony postępowania, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie (forma ad probationem – art. 74 k.c.) i określać w szczególności: 1) strony umowy, 2) kwotę i walutę kredytu, 3) cel, na który kredyt został udzielony, 4) zasady i termin spłaty kredytu, 4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, 5) wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany, 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, 7) zakres uprawnień związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązywania umowy. Elementy powyższe, wbrew twierdzeniom

strony pozwanej, znalazły odzwierciedlenie w przedłożonej Sądowi umowie kredytu nr (...), której integralną część stanowią „Ogólne Warunki Umów w zakresie kredytowania pojazdów w (...) Bank S.A.” doręczone pozwanej przed podpisaniem umowy (zob. § 11 ust. 2 umowy). Odnosnie zaś miejsca i daty zawarcia umowy z treści umowy wyraźnie wynika, iż sporządzona ona została w dniu 19 października 2007r. w E. pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. Oddział J. a pozwaną M. D. i zaakceptowana przez Centrum Akceptacji i Administracji Kredytów Samochodowych Oddział w J. Wydział Administrowania Kredytami w dniu 02 listopada 2007r. Sąd Rejonowy wskazał na poglądy prezentowane w literaturze tematu, zgodnie z którymi nie ulega jednak wątpliwości, że umowa kredytu, w której nie wskazano wszystkich elementów określonych w art. 69 ust. 2 jest ważna, co czyni zarzuty strony pozwanej w tym zakresie bezzasadnymi.

Odnosnie prawidłowości podpisów złożonych pod umową przez przedstawicieli Banku – co dotyczy również dalszych dokumentów przedłożonych przez stronę powodową - wskazać należy, iż podpis nie musi być czytelny (podpisy złożone przez pełnomocnik pozwanej pod pismami procesowymi również czytelnymi nie są) – wystarcza bowiem, aby złożony był w formie zwykle używanej przez podpisującego, tj. aby odzwierciedlał cechy charakterystyczne dla osoby, która go składa i tym samym wskazywał na tę osobę. Sąd Rejonowy mając na uwadze brak ustawowej definicji podpisu uznał, iż złożony pod umową kredytu nr (...) znak pisarski opatrzony imienną pieczęcią pracownika Banku umożliwia identyfikację osoby, od której pochodzi według takich kryteriów, jak cechy indywidualne i powtarzalne. Tym samym, iż oświadczenie woli złożone przez Bank traktować należy jako ostateczne i definitywne.

Nawet gdyby przyjąć, że z uwagi na brak podpisu wymóg pisemnej formy umowy nie został spełniony, to również wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie powoduje to nieważności zawartej przez strony umowy kredytu, albowiem wobec brzmienia art. 69 ust. 2 PrB forma pisemna zastrzeżona została wyłącznie dla celów dowodowych (brak rygору nieważności).

Reasumując, strona powodowa przedstawiła podpisaną, ważną i wiążącą strony umowę kredytu, która w ocenie Sądu stanowi autentyczny i wiarygodny dowód na istnienie stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwaną z Bankiem. Kredyt wzięty został na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, dlatego też pozwana jako kredytobiorca nie może powoływać się na przepisy chroniące konsumenta o nieuczciwych postanowieniach umownych (klauzule abuzywne). Sąd nie stwierdził takowych postanowień w łączącej strony umowie.

W świetle dowodów przedstawionych przez powoda – polecenia przelewu środków pieniężnych określonych umową, dokumenty związane z zakupem i rejestracją wskazanego w umowie pojazdu - nie budzi wątpliwości, iż Bank wywiązał się z obowiązku przekazania do dyspozycji pozwanej określonej umową kwoty środków pieniężnych na czas oznaczony w umowie i konkretny, określony umową cel.

Pozwana M. D. zgodnie z umową zobowiązana natomiast była do dokonywania w okresie objętym umową wynoszącym 120 miesięcy (§ 1 umowy) spłat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na rachunek (...) w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik do umowy (§ 4 umowy). W umowie ustalono, iż kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 9,59 % (§ 2 umowy). Warunki zmiany oprocentowania kredytu określono w § 7 umowy. Ponadto, strony ustaliły, iż w razie opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu ustalonych w harmonogramie, o którym mowa w § 4, Bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3- miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału powiększonej o 25 punktów procentowych, która w dniu sporządzania umowy wynosiła 25 % (§ 9 umowy).

Aneks do umowy kredytu samochodowego nr (...) z dnia 19 października 2007r. okres spłaty kredytu wydłużono do dnia 05 grudnia 2018r., tj. o 6 miesięcy. W treści Aneksu strony postanowiły doliczyć do kapitału kredytu kwotę zaległych odsetek wynikających z braku spłaty przez kredytobiorcę wymagalnych rat kredytu, które według stanu na dzień zawarcia Aneksu wynosiły 2 872,35 zł oraz zawiesić spłatę kapitałowej części rat kredytu na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 05 czerwca 2015r. Oprocentowanie kredytu oraz zasady jego spłaty utrzymano bez zmian, z zastrzeżeniem

postanowień Aneksu (§ 1 Aneksu). Na dzień zawierania Aneksu roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła 11,09 % (§ 2 Aneksu) zaś kwota kapitału spłacanego w okresie, o jaki zgodnie z postanowieniami Aneksu wydłużono spłatę – 41 683,19 zł, kwota odsetek wynosiła 2 872,35 zł – co łącznie dawało 44 555,54 zł. Całkowity koszt kredytu według stanu na dzień sporządzenia Aneksu wynosił 10 679,04 zł. W związku z wydłużeniem okresu spłaty pozwana zobowiązana była ponieść koszty w łącznej wysokości 50 zł (§ 2 Aneksu).

Aneks do umowy kredytu nr (...) z dnia 19 października 2007r. Sąd uznał za należycie podpisany, ważny i wiążący dla stron, pomimo zarzutów strony pozwanej wskazujących na jego wadliwość. Podnoszone przez stronę pozwaną w tym zakresie zarzuty - wskazujące między innymi na podanie w Aneksie skróconego numeru umowy, czy rzekomą presję wywieraną przez pracowników powodowego Banku na pozwaną – jako całkowicie bezzasadne (nie znajdujące uzasadnienia w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy i niczym nie potwierdzone) nie zasługują w ocenie Sądu na uwzględnienie. Już sam fakt, że to pozwana wystąpiła do Banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia na wskazanych we wniosku warunkach świadczyć może zdaniem Sądu, iż Aneks ten stanowił dobrowolne porozumienie stron, obligujące pozwaną do spłaty kredytu na uzgodnionych warunkach, według nowego harmonogramu spłat stanowiącego załącznik do Aneksu.

Z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów – historii rachunku kredytowego i wyciągu z ksiąg Banku – jednoznacznie wynika, iż pozwana M. D. nie wywiązała się z ciążącego na niej z mocy umowy kredytu nr (...) z dnia 19 października 2007r., zmienionej Aneksem z dnia 23 lutego 2015r., obowiązku spłaty kredytu wraz z odsetkami zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat stanowiącym załącznik do Aneksu do umowy kredytu.

Stosownie do art. 75 ust. 1, 2 i 3 Prawa Bankowego – w brzmieniu obowiązującym w chwili zawierania przez stronę przedmiotowej umowy kredytu – w razie stwierdzenia przez bank kredytujący, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w razie zagrożenia terminowej spłaty kredytu z powodu złego stanu majątkowego kredytobiorcy, bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu w całości lub w części bądź zażądać dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu bądź przedstawienia w określonym terminie programu naprawczego i jego realizacji po zatwierdzeniu przez bank. Okres wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1 określono na 30 dni a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni, o ile umowa kredytu nie przewiduje okresu dłuższego. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytu, kredytobiorca obowiązany jest do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu, o ile umowa kredytu nie stanowi inaczej. Jednocześnie, zgodnie z § 8 pkt 1 Ogólnych Warunków Umów w zakresie kredytowania pojazdów w (...) Bank S.A. (OWU) stanowiących integralną część łączącej strony umowy kredytu, Bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia w razie: a) zwłoki klienta z zapłatą pełnych rat płatności za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu klienta do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania, b) niedotrzymania przez klienta obowiązków wynikających z Umowy, c) złożenia w Banku dokumentów lub przedstawienia informacji, które okazały się niezgodne ze stanem rzeczywistym, d) pogorszenia się sytuacji majątkowej klienta w stopniu zagrażającym wypłacalności klienta lub możliwości dalszej spłaty rat kapitału lub oprocentowania w umownych terminach.

Z treści przedłożonego przez stronę powodową pisma z dnia 10 marca 2016r. zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu jednoznacznie wynika, iż wypowiedzenie nastąpiło w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu oraz zbyciem 51/100 udziałów we własności pojazdu R. (...) i nr rej. (...), który zgodnie z umową stanowił zabezpieczenie spłaty wierzytelności Banku i brakiem przedstawienia dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu (niedotrzymanie obowiązków wynikających z § 11 OWU), a zatem z przyczyn określonych w § 8 Ogólnych Warunków Umów w zakresie kredytowania pojazdów w (...) Banku S.A. pkt 1 lit. a i b. W związku z tym, iż jedną z przesłanek wypowiedzenia umowy kredytu był brak spłaty wymagalnych należności, dla skuteczności wypowiedzenia koniecznym było uprzednie pisemne wezwanie kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

Powodowy Bank przedstawił dowód w postaci wezwania pozwanej do zapłaty wymagalnych należności wraz z potwierdzeniem jego nadania przesyłką poleconą na adres, pod którym pozwana zgodnie z umową prowadziła

działalność gospodarczą, a zatem należycie wykazał, iż oba warunki wypowiedzenia umowy kredytu (zaległość w spłacie kredytu oraz uprzednie wezwanie do zapłaty) zostały w niniejszej sprawie zostały spełnione. Jednocześnie, strona powodowa należycie wykazała umocowanie przedstawiciela Banku (...) do składania w imieniu Banku oświadczeń woli w zakresie czynności związanych z wezwaniami do zapłaty oraz wypowiedzeniami umów kredytu, przedkładając poświadczona za zgodność z oryginałem przez notariusza odpisy pełnomocnictwa nr (...) i KRS nr (...).

Co więcej, strona powodowa przedstawiła również zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki (...)_S_ (...)_ (...)_ (...) zawierającej oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy kredytu, nadanej na wskazany w umowie adres działalności gospodarczej pozwanej, wykazując tym samym doręczenie powyższego wypowiedzenia pozwanej. Odnosząc się do awizacji niniejszej przesyłki, Sąd Rejonowy przywołał art. 61 § 1 k.c., zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie złożone jest z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego treścią. W stosunku do oświadczeń woli składanych pocztą stosować można w drodze analogii przepisy dotyczące doręczania pism sądowych, co też oznacza, że pozostawienie w skrzynce adresata informacji o przesyłce (tzw. „awizo”), w sytuacji, gdy przesyłka ta kierowana jest na właściwy (w tym wypadku podany w umowie) adres odbiorcy – uważać należy za prawidłowo doręczone. Taki też skutek odniosła awizacja przesyłki zawierającej oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy kredytu w niniejszej sprawie. Koncepcja wzruszalnego domniemania opartego na doręczeniu zastępczym przyjęta została przez Sąd Najwyższy w zacytowany przez Sąd Rejonowy szeregu orzeczeń.

Skutkiem tego domniemania jest przerzucenie na adresata ciężaru dowodu braku możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia.

W tym stanie rzeczy oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy kredytu, którego w ocenie Sądu wbrew zarzutom strony pozwanej nie można traktować wyłącznie jako wezwania do zapłaty (treść oświadczenia jednoznacznie wskazuje, iż jest to wypowiedzenie sensu stricte), uznać należało za skuteczne i wywołujące skutek w postaci wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem. Chybione tym samym okazały się zarzuty strony pozwanej odnośnie przedwczesności roszczenia. Mając na uwadze treść art. 118 k.c. w żadnym razie nie można również mówić o jego przedawnieniu.

Odnośnie wysokości dochodzonego pozwem roszczenia – wysokości zaległego kapitału i odsetek - Sąd Rejonowy wskazał, iż strona powodowa przedstawiła szczegółowe rozliczenie kredytu przed i po wypowiedzeniu umowy, wskazujące na wysokość i daty dokonanych przez pozwaną wpłat, wysokość naliczanych odsetek, oraz kształtowanie się zadłużenia strony pozwanej, jak również wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 26 września 2016r. stwierdzający zadłużenie pozwanej na łączną kwotę 35 043,94 zł. Słusznie co prawda wskazuje strona pozwana, iż w świetle art. 95 ust. 1a PrB przedstawione przez powoda dokumenty wskazujące na wysokość zobowiązania pozwanej nie posiadają w niniejszym postępowaniu waloru dokumentów urzędowych i jako dokumenty prywatne stosownie do art. 245 k.p.c. stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wbrew jednak twierdzeniom strony pozwanej zarówno wyciąg z ksiąg bankowych, jak również historia rachunku kredytowego, podobnie jak każdy inny dokument prywatny, stanowią pełnoprawne środki dowodowe, które Sąd w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznać może za podstawę swoich ustaleń odnośnie istnienia i wysokości przysługującej powodowemu Bankowi należności, co też Sąd w niniejszej sprawie uczynił. Analizując stanowiska stron i zgromadzony w toku procesu materiał dowodowy Sąd nie dostrzegł żadnych obiektywnych okoliczności wskazujących na niezgodność oświadczeń zawartych w powyższych dokumentach ze stanem faktycznym i tym samym uznał je wiarygodne- zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, tym bardziej mając na uwadze brak jakichkolwiek przeciwdowodów po stronie pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne i z tegoż też względu stosownie do art. 232 k.p.c. strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W ocenie Sądu ciężar dowodu nie może być jednak rozumiany w ten sposób, że obowiązki dowodowe spoczywają jedynie na stronie powodowej, zaś strona pozwana może – jak to miało miejsce w niniejszej sprawie w zasadzie dowolnie kwestionować wszelkie twierdzenia i czynności powoda, bez wykazywania jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej. Nie sposób nie zauważyć, iż stanowisko strony pozwanej w toku niniejszego procesu sprowadzało się wyłącznie do kwestionowania

i zaprzeczania twierdzeniom strony przeciwnej oraz negowania przedstawionych dla ich poparcia dowodów. Strona pozwana, pomimo stosownego wniosku strony powodowej w tym zakresie zgłoszonego w piśmie procesowym z dnia 02 czerwca 2017r. i jego uwzględnieniu przez Sąd, kwestionując wysokość roszczenia nie dostarczyła jednocześnie żadnego materiału dowodowego wskazującego, aby pozwana M. D. w jakimkolwiek stopniu zobowiązanie powyższe względem powoda spełniła, w szczególności pomimo żądania Sądu nie przedstawiła dowodów wpłat wskazujących na odmienną aniżeli wskazywana przez powoda wartość zadłużenia pozwanej z tytułu kapitału i odsetek. Zdaniem Sądu nie sposób nałożyć obowiązku dowodzenia w tym zakresie na stronę powodową, gdyż ciężar udowodnienia częściowego chociaż zaspokojenia roszczenia powoda obciąża właśnie stronę pozwaną. Przedstawione przez powoda ww. dowody wskazujące na wysokość zadłużenia pozwanej Sąd uznał za wystarczające dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych w tym zakresie. Z tych też względów Sąd nie uwzględnił zgłoszonego przez stronę powodową w piśmie procesowym z dnia 02 czerwca 2017r. wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości.

Reasumując, Sąd uznał, iż strona powodowa wbrew twierdzeniom strony przeciwnej udowodniła zarówno istnienie, jak również wymagalność i wysokość dochodzonego pozwem roszczenia.

Odnośnie mocy dowodowej przedstawionych przez stronę powodową dowodów z dokumentów załączonych do pozwu i dalszych pism procesowych w formie niepoświadczonych kserokopii, Sąd Rejonowy odwołał się do utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, zgodnie z którą niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c. Zgodził się jednak z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w powoływanym przez stronę powodową wyroku z dnia 25 listopada 2015r. o sygn. akt IV CSK 52/15 (Rad.Pr. 2016 nr 2, str. 196, www.sn.pl, Legalis numer 1399203), zgodnie z którym kserokopie te nie są pozbawione mocy dowodowej w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 KPC. Dopiero jeżeli sąd zażąda przedstawienia oryginału dokumentu, strona jak również każda inna osoba, która go posiada, obowiązana jest, zgodnie z art. 248 KPC, przedstawić oryginał. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129 § 1 KPC, a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu. Wówczas, zamiast oryginału, strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez osoby wskazane w art. 129 § 2 KPC, a więc między innymi przez występującego w sprawie pełnomocnika strony, będącego adwokatem lub radcą prawnym. Tak poświadczony odpis ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 KPC). Natomiast jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, może zażądać od strony składającej poświadczony odpis dokumentu, przedłożenia jego oryginału (art. 129 § 4 KPC).

W związku z zakwestionowaniem przez stronę pozwaną przedłożonych wraz z pozwem i dalszymi pismami procesowymi niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii dokumentów, do pisma z dnia 02 czerwca 2017r. strona powodowa załączyła poświadczone przez notariusza odpisy dokumentów, których kserokopie załączono we wcześniejszych pismach strony, przy czym ani Sąd ani strona przeciwna nie żądali przedstawienia oryginału tychże dokumentów. Tym samym, zarzuty strony pozwanej w tym zakresie Sąd Rejonowy uznał za chybione i nie zasługujące na uwzględnienie.

Strona pozwana ograniczyła swoje działania w niniejszym procesie jedynie do negowania twierdzeń i dowodów strony przeciwnej. Wszelkie zarzuty strony pozwanej, opisane na kilkudziesięciu stronnicach pism procesowych opatrzonych fragmentami komentarzy i orzeczeń sądowych, mające na celu sanowanie działań pozwanej, która - co nie ulega wątpliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego - nie wywiązała się ze zobowiązania względem powodowego Banku, nie zasługują w ocenie Sądu na uwzględnienie. Materiał dowodowy zaofiarowany przez stronę powodową był bowiem pełny, spójny i jednoznaczny.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd wskazał przepis art. 98 k.p.c.

W złożonej apelacji pozwana M. D. zaskarżyła ten wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c., polegające na uznaniu, iż powód udowodnił wysokość swojego roszczenia, podczas gdy wbrew swoim obowiązkom procesowym i zasadzie ciężaru dowodu powód nie wykazał w sposób wyczerpujący, w jakiej konkretnie kwocie przysługuje mu roszczenie wobec strony pozwanej, co czyni całe to roszczenie niemożliwym do uwzględnienia, a także naruszenie przepisu art. 353[1] k.c. w zw. z art. 58 k.c., polegające na niewyeliminowaniu z łączącego strony stosunku zobowiązaniowego postanowienia dotyczącego zmiennego oprocentowywania kredytu, podczas gdy postanowienie to uznać należy za rażąco naruszające zasadę swobody umów oraz nieważne z uwagi na jego niezgodność z zasadami współżycia społecznego,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c., art. 61 § 1 k.c., art. 77 k.c., art. 78 k.c. i art. 104 k.c. oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c., polegające na uznaniu, iż powód udowodnił wymagalność swojego roszczenia na dzień wniesienia pozwu, podczas gdy wbrew swoim obowiązkom procesowym i zasadzie ciężaru dowodu powód nie wykazał w sposób wyczerpujący, aby bank wypełnił wszelkie wymagane umową oraz obowiązującymi przepisami prawa przesłanki do wypowiedzenia stronie pozwanej umowy kredytu,

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 207 § 6 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c., polegające na uwzględnieniu przez Sąd I instancji przy orzekaniu spóźnionych twierdzeń i dowodów przedłożonych przez powoda w postaci pism procesowych z dnia 31.03.2017 r. i 02.06.2017 r. oraz załączonych do tych pism dokumentów, podczas gdy powód nie wykazał w żadnym stopniu, aby nie miał możliwości przedstawienia tych twierdzeń i dowodów już w treści pozwu, przy czym tak późne przedstawienie tych twierdzeń i dowodów z pewnością rzutowało na terminowość rozpoznania niniejszej sprawy, w związku z czym Sąd I instancji powinien był te twierdzenia i dowody pominąć jako spóźnione.

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania w obu instancjach wraz z kosztami zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej wynikającej z norm przepisanych z nieuwzględnieniem zmiany pełnomocnika na etapie postępowania apelacyjnego oraz obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej kwoty 34 zł tytułem uiszczonych opłat skarbowych od pełnomocnictw.

Powód (...) Bank S.A. wniósł o oddalenie apelacji pozwanej w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Na wstępie należy jednak podnieść kilka uwag dotyczących właściwości Sądu Rejonowego w Ełku do rozpoznania sprawy.

Sądem według właściwości ogólnej, do którego e-sąd przekazuje sprawę, jest sąd, który byłby właściwy rzeczowo i miejscowo (według przepisów o właściwości miejscowej ogólnej – art. 27 i n. KPC) do rozpoznania sprawy, gdyby powód nie wniósł pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Regulacja ta nie narusza jednak przepisów dotyczących właściwości funkcyjnej (funkcjonalnej) sądów.

W doktrynie brak jest jednolitego stanowiska odnośnie związania sądu, któremu została przekazana sprawa postanowieniem o przekazaniu. Część doktryny przyjmuje, że sąd, któremu sprawa została przekazana, jest związany postanowieniem o przekazaniu, chyba że jest sądem wyższego rzędu, tj. sądem okręgowym (por. art. 200 § 2; tak K. Weitz, [w:] Kodeks, t. II, pod red. T. Erecińskiego, 2012, s. 1029; P. Telenga, [w:] M. Tchórzewski, P. Telenga,

Elektroniczne postępowanie upominawcze, s. 48; J. Widło, Elektroniczne postępowanie upominawcze, s. 80–81). Według odmiennego stanowiska art. 505³³ § 1 KPC stanowi samoistną podstawę do wydawania postanowień o przekazaniu sprawy według właściwości innemu sądowi i wyłącza zastosowanie art. 200 § 2 KPC, co oznacza, że sąd, któremu sprawa została przekazana – niezależnie od tego, czy jest to sąd rejonowy, czy okręgowy – nie jest związany postanowieniem o przekazaniu sprawy (tak R. Kulski, [w:] Kodeks, t. II, pod red. K. Piaseckiego, 2010, s. 766; D. Zawistowski, [w:] Kodeks, t. II, pod red. H. Doleckiego, T. Wiśniewskiego, 2010, s. 771–772).

Sądy gospodarcze zostały powołane w ramach sądów powszechnych (rejonowych i okręgowych) jako wyodrębnione jednostki organizacyjne na mocy art. 1 ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych. Przedsiębiorcami są osoby fizyczne (w tym także wspólnicy spółek cywilnych), osoby prawne i jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, które wykonują we własnym imieniu działalność gospodarczą zdefiniowaną w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Po stwierdzeniu, iż sprawa ma charakter gospodarczy Sąd Rejonowy w Ełku winien był (w zależności od przyjętej metody) albo przekazać sprawę do Sądu Gospodarczego, uznając że nie dochodzi do związania postanowieniem e-sądu, bądź zwrócić się o reasumpcję postanowienia e-sądu. Zauważyć należy, iż po przekazaniu sprawy do sądu gospodarczego właściwym do rozpoznania apelacji od zapadłego orzeczenia byłby Sąd Okręgowy w Białymstoku, a nie w S..

Rozpocznie sprawy gospodarczej przez wydział cywilny nie prowadzi jednak do nieważności postępowania, stąd też Sąd Okręgowy w Suwałkach rozpoznał sprawę merytorycznie.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, jako że znajdują one oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Aprobuje także wnioski wyprowadzone na podstawie tego materiału, oraz ocenę prawną zaprezentowaną w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do podnoszonych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, które skierowane są przeciwko ustaleniom faktycznym, zauważyć trzeba, że w świetle art. 233 § 1 k.p.c. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Jeżeli natomiast sąd z określonego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. zasadom logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Sam zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może zaś polegać jedynie na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów, choćby ocena ta również była logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., sygn. akt IV CK 387/04, LEX nr 177263).

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonych w tej sprawie dowodów mieści się w granicach wynikających z art. 233 § 1 k.p.c., zaś skarżąca w wywodach zawartych w apelacjach oceny tej skutecznie nie podważyła.

W rzeczywistości zarzuty pozwanej sprowadzają się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu. Pozwana nie przedstawiła alternatywnego wyciszenia, które wskazywałyby na czym polega wadliwość szczegółowych rozliczeń przedstawionych przez powoda.

Bezzasadny jest zarzut jakoby przedmiotowa umowa kredytu była nieważna, gdyż zawiera klauzule abuzywne.

Zgodnie z art. 385¹ §1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

Konsumentem w rozumieniu KC jest osoba fizyczna, która dokonuje czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową tej osoby. Definicja z art. 22⁽¹⁾ KC znajduje zastosowanie także do jednostronnych czynności prawnych dokonywanych przez konsumenta. Konsumentem można być wyłącznie w zakresie czynności prawnych niezwiązanych bezpośrednio z własną działalnością gospodarczą lub zawodową - Art. 221 KC red. Osajda 2018, wyd. 18/P. Mikłaszewicz/J. Dybiński/A. Jakubowska.

Przypomnieć należy, że przedmiotowa umowa została zawarta pomiędzy przedsiębiorcami, co ewidentnie wynika z treści umowy. Pozwana nie może być zatem traktowana jako konsument i powoływać się na rozwiązania prawne dotyczące relacji konsument-przedsiębiorca.

Nie istnieje zatem potrzeba szczegółowego odnoszenia się do regulacji prawnych, które nie dotyczą przedmiotowej sprawy.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 207 §6 kpc i art. 217 § 2 kpc przez dopuszczenie dowodów spóźnionych należy uznać go za niezasadny.

Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba, że strona uprawdopodobniła, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Z kolei zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego może zostać uznany za skuteczny jedynie wówczas, gdy zachodzi związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem przepisu proceduralnego a treścią orzeczenia. Takiego związku apelująca nie wykazała podnosząc zarzut naruszenia 207 § 6 kpc i art. 217 § 2 kpc.

Strona pozwana uzyskała możliwość odniesienia się do wszystkich dowodów, a ewentualne wydłużenie procesu może być rozpatrywane w ramach regulacji dotyczących praw stron do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. W rozpoznawanej sprawie dopuszczenie kwestionowanego dowodu nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny może być zarzut naruszenia przepisów art. 207 § 6 kpc oraz 217 § 2 kpc tylko w sytuacji gdy Sąd pominął dowody, uznając je za sprekludowane. Kiedy natomiast dowody te Sąd I instancji dopuścił strona przeciwna nie może domagać się aby Sąd II instancji te dowody pominął, chyba że prowadzenie tych dowodów nastąpiło z pogwałceniem prawa strony do obrony swoich praw (art. 379 ust. 5 kpc).

Cytowane w apelacji orzecznictwo dotyczyło innej sytuacji, a mianowicie pominięcia wniosków i dowodów spóźnionych w oparciu o cytowaną wyżej regulację i nie miało zastosowania w sprawie niniejszej.

Zarzut naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c., art. 61 § 1 k.c., art. 77 k.c., art. 78 k.c. i art. 104 k.c. oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c., polegający na uznaniu, iż powód udowodnił wymagalność swojego roszczenia na dzień wniesienia pozwu, podczas gdy wbrew swoim obowiązkom procesowym i zasadzie ciężaru dowodu powód nie wykazał w sposób wyczerpujący, aby bank wypełnił wszelkie wymagane umową oraz obowiązującymi przepisami prawa przesłanki do wypowiedzenia stronie pozwanej umowy kredytu był również niezasadny.

Umocowanie osoby działającej w imieniu banku do złożenia wypowiedzenia umowy nie nasuwa żadnych wątpliwości, bowiem wynika z przedłożonych do pozwu dokumentów.

Dane dotyczące zawarcia umowy i wpisu współwłaściciela (powodowego Banku) do dowodu rejestracyjnego wynikają nie tylko z przedłożonej kserokopii dowodu rejestracyjnego, są bowiem możliwe do ustalenia na podstawie internetowego ogólnodostępnego rejestru pojazdów. Tej okoliczności pozwana nie podważała.

Sąd Okręgowy w całości akceptuje wywód prawny zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia tyczący się upoważnienia osób reprezentujących powodowy Bank do zawarcia umowy kredytowej i aneksu do niej, zatem nie zachodzi potrzeba powielania go.

Pozwana otrzymała środki finansowe w wynikające z umowy kredytowej, co potwierdziła pośrednio we wniosku o restrukturyzację zadłużenia i w aneksie do umowy. Oba dokumenty zostały złożone we właściwej formie.

Z powyższych względów apelację jako niezasadną oddalono na podstawie przepisu art. 385 kpc.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Małgorzata Szostak-Szydłowska SSO Alicja Wiśniewska